ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΣ

Τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΞΜΕΛΕΝ, Ἰατροῦ τῶν πειρατῶν τῶν Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸ 1666 ἕως στὸ 1672.

Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΜΟΡΓΚΑΝ

Ε'.

ΞΑΦΝΑ, καθὼς παραμονεύαμε, ἀνάμεσα στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, εὕδαμε μιὰ βάρκα ν' ἀπομακρύνεται ἀπ' τὰ καράβια μας καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Τὸ νοῦ σας! εἶπε ὁ Μοργκάν. Βγάλτε τὰ μαχαίρια σας κ' ἑτοιμασθῆτε... Ἔχετε ὑπ' ὄψη σας, ὅτι ἂν κυριεύσουμε αὐτὴ τὴ βάρκα, θὰ μπορέσουμε νὰ σωθοῦμε!... Ἀλλοιῶς εἴμαστε χαμένοι!... Ἐνεργῆστε ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μπορεῖτε γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς ἀπ' τὰ καράβια.

Ὅσο νὰ ἑτοιμαστοῦν οἱ πειραταί, ἡ βάρκα εἶχε πλησιάσει στὴν ἀκτή. Ἦταν μιὰ μεγάλη βάρκα ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ αὐτόχθονες γιὰ νὰ ψαρεύουν καὶ βρισκόντουσαν μέσα καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἰθαγενεῖς.

Δὲν εἶχαν ἀνταληφθεῖ τὴν παρουσία μας καὶ γι' αὐτὸ ἀποβιβάστηκαν ξένοιαστοι στὴ στεριά. Μὰ ἔξαφνα οἱ πειρατὰ πετάχτηκαν ἀπ' τοὺς βράχους, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι, σαλεύοντας ἄγρια τὰ μαχαίρια τους καὶ τὰ τσεκούρια τους.

Οἱ ἰθαγενεῖς, μπρὸς στὴν ἐξαφνικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι, τὰ ἔχασαν καί, καθὼς ἦσαν πολὺ λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς πειρατάς, δὲν πρόφταναν οὔτε νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους.

Μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα, λιγώτερο ἀπ' ὅσο μοῦ χρειάστηκε γιὰ νὰ γράψω αὐτὲς τὶς γραμμές, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς σωριάστηκαν κάτω, χτυπημένοι κατάκαρδα ἀπὸ τὰ μαχαίρια τῶν πειρατῶν, ἐνῶ οἱ ἰτάλοιποι ὀλόλιζαν, πληγωμένοι βαρειά.

Γιὰ νὰ μὴν γίνεται θόρυβος, οἱ πειραταὶ ἀποτελείωσαν καὶ τοὺς πληγωμένους κ' ἔτσι γίναμε κύριοι τῆς βάρκας.

Τὸ σχέδιο τοῦ Μοργκὰν ἦταν νὰ σπαβαχτοῦμε ὅσοι περισσότεροι χωρούσαμε μέσ' στὴ βάρκα αὐτή, νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν ὅσοι θὰ περίσσευαν κολυμπῶντας καὶ νὰ κυρευσουμε αἰφνιδιαστικὰ τὸ ἕνα τουλάχιστον ἀπὸ τα πλοῖα μας.

Οἱ ἰθαγενεῖς ποὺ βρισκόντουσαν μέσ' στὰ πλοῖα, ἦσαν βέβαια ἀσυγκρίτως περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ ἐμεῖς εἴχαμε τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν ὑποψιαζόντουσαν τὴν ἐπίθεσί μας καὶ κοιμόντουσαν ἥσυχοι αὐτὴ τὴν ὥρα στὰ πλοῖα.

Μπήκαμε μέσα στὴ βάρκα περισσότεροι ἀπὸ σαράντα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔπεσαν στὴ θάλασσα καί, κωπηλατῶντας ἀθόρυβα, διευθυνθήκαμε πρὸς τὸ μεγαλείτερο ἀπ' τὰ πλοῖα μας.

Μόλις πιαστρώσαμε, σταθήκαμε κ' ἀφουγκραστήκαμε, προσπαθῶντας νὰ μὴ κάνουμε κανένα θόρυβο.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατοῦσε ἐπάνω στὸ πλοῖο. Κανένας ἀπολύτως θόρυβος δὲν ἀκουγόταν.

Τότε ὁ Μοργκὰν διέταξε ἕναν ἀπ' τοὺς ἄνδρες του νὰ σκαρφαλώσῃ ὥς τὸ κατάστρωμα καὶ νὰ δῇ τί γινόταν.

Ὁ πειρατὴς ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ κατέβηκε πάλι κάτω καὶ μᾶς εἶπε πὼς οἱ ἰθαγενεῖς κοιμόντουσαν ὅλοι βαθειά. Ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι, καθὼς φαινόταν ἀπ' τὶς μποτίλιες κ' ἀπὸ πὰ ὑπολείμματα τῶν φαγητῶν ποὺ βρισκόντουσαν κοντά τους, εἶχαν ἀνοίξει τὴν ἀποθήκη τοῦ πλοίου κ' εἶχαν γλεντοκοπήσει ἀγρίως.

Ἀμέσως ὁ Μοργκὰν φώναξε μὲ φωνὴ γεμάτη θάρρος:

— Ἐπάνω, παιδιά...

Ἀμέσως ἑκατὸ περίπου πειραταί, ἄλλοι ἀπ' τὴ θάλασσα κ' ἄλλοι ἀπ' τὴ βάρκα, σκαρφάλωσαν σὰν διαβόλοι στὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς βρισκόντουσαν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

Ἦσαν ἄγριοι ἐκ φύσεως οἱ πειραταί. Μὰ ἡ τελευταῖες ἀλλεπάλληλες ἀτυχίες τους τοὺς εἶχαν ἐξαγριώσει ἀκόμα περισσότερο καὶ τοὺς εἶχαν μεταβάλει σὲ πραγματικὰ θηρία.

Ὥρμησαν μαινόμενοι ἐναντίον τῶν ἰθαγενῶν, ποὺ κοιμόντουσαν κ' ἐπακολούθησε μιὰ ἀπ' τὶς τρομερώτερες σφαγὲς ποὺ εἶδα στὴν περιπετειώδη ζωή μου.

Ἄλλοι ξέσκιζαν τὰ κεφάλια τῶν κοιμισμένων ἰθαγενῶν μὲ τὰ τσεκούρια τους, ἄλλοι τοὺς ἔπνιγαν μὲ τὰ χέρια τους, ἄλλοι τοὺς δάγκωναν μὲ λύσσα καὶ τοὺς ἔκοβαν κομμάτια ὁλόκληρα κρέατος κ' ἄλλοι —οἱ λιγώτερο αἱμοχαρεῖς αὐτοί— τοὺς βύθιζαν τὰ μαχαίρια τους στὴν καρδιά τους.

Ὁ Μοργκὰν ὁ ἴδιος πρωτοστατοῦσε στὴν ἀγρία αὐτὴ σφαγή.

Ὁλόκληρο τὸ κατάστρωμα εἶχε μεταβληθεῖ σὲ μιὰ λίμνη αἵματος, ἐπάνω στὴν ὁποία ἔπλεαν οἱ σκοτωμένοι.

Οἱ πειραταὶ εἶχαν βαφτεῖ κατακόκκινοι κ' ἦσαν φριχτοὶ κ' ἀπαίσιοι καθὼς τοὺς φώτιζε τὸ φεγγάρι, τὸ ὁποῖο παρακολουθοῦσε ἀδιάφορο τὴ φρικώδη αὐτὴ σκηνή.

Ἐλάχιστοι ἀπ' τοὺς ἰθαγενεῖς κατώρθωσαν νὰ σωθοῦν, πέφτοντας στὴ θάλασσα καὶ καταφεύγοντας στὰ δυὸ ἄλλα πλοῖα, ὅπου βρισκόντουσαν οἱ συμπατριῶτες τους.

Ἐξαιρετικὴ κίνησις ἄρχισε νὰ ἐπικρατῇ τώρα σ' αὐτά. Ἀκούγαμε ἀλαλαγμούς, κραυγές, ἀπειλές.... Ἔπειτα δὲ ἀπὸ λίγη ὥρα τὰ εἴδαμε νὰ κινοῦνται καὶ νὰ πλέουν, ἐρχόμενα πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Οἱ ἰθαγενεῖς ἦσαν τόσοι πολλοί, ὥστε ἂν τοὺς ἀφίναμε νὰ πλησιάσουν, σίγουρα θὰ παθαίναμε ὅ,τι εἴχαν πάθει πρὸ ὀλίγου οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ μᾶς. Μὰ ὁ Μοργκὰν φαινόταν σὰν νὰ μὴν ἀνησυχοῦσε καθόλου.

Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμος κ' ὅλοι οἱ πειραταὶ ἀνησυχοῦσαν.

Τότε εἴδαμε τὸν τρομερὸ κουρσάρο νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κανόνια τοῦ πλοίου, νὰ τὸ γεμίζῃ καὶ νὰ ρίχνῃ....

Μιὰ τρομερὴ ἐκπυροσκρότησις ἀντήχησε κ' ὁ οὐρανὸς φωτίστηκε.

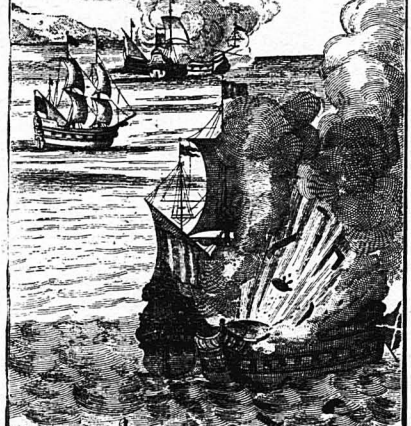

Ἡ ἀνατίναξις τῶν δύο πλοίων ὑπὸ τῶν πειρατῶν...

Ἡ ὀβίδα εἶχε πετύχει τὸ στόχο της, γιατὶ ἀμέσως εἴδαμε φλόγες ν' ἀνηψώνονται στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια τῶν ἰθαγενῶν.

Δεύτερος κανονοβολισμὸς τοῦ Μοργκὰν ἐναντίον τοῦ ἄλλου πλοίου, εἶχε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ὁ κουρσάρος ἔριξε ἀκόμα μερικὲς κανονιὲς ἐναντίον τῶν δύο πλοίων, τὰ ὁποῖα σὲ λίγο ἐφλέγοντο ὁλόκληρα.

Τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοὺς εἶχαν διαδεχτεῖ τώρα ἀπαίσια οὐρλιάσματα τῶν ἰθαγενῶν, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὶς φλόγες, πέφτοντας στὴ θάλασσα.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς δυὸ τρομεροὶ κρότοι ἀκούστηκαν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ μιὰ πελωρία λάμψη φώτισε τὸν ὁρίζοντα.

Ἡ φωτιὰ εἶχε μεταδοθεῖ στὶς πυριτιδαποθῆκες τῶν καραβιῶν καὶ τὰ καράβια τινάχτηκαν στὸν ἀέρα.

Τὸ θέαμα, παρ' ὅλη τὴ φρίκη του, ἦταν μεγαλοπρεπές.

Ὁ Μοργκὰν ὅμως δάγκωνε τώρα τὰ χείλη του μὲ λύσσα, γιατὶ συλλογιζόταν πὼς μόνος του εἶχε καταστρέψει τὸ στόλο του.

Μὰ τὸ σπουδαῖο ἦταν πὼς εἴχαμε σωθεῖ.

Ἐντωμεταξὺ ἐπῆρε νὰ χαράζῃ καὶ σὲ λίγο ἡ πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου ἐφώτιζαν ἕνα ἀπαίσιο θέαμα.

Ἐπάνω στὸ πλοῖο μας βρισκόντουσαν περισσότερα ἀπὸ διακόσια πτώματα ἰθαγενῶν, κατακομματιασμένα κ' ἀκρωτηριασμένα. Τὸ αἷμα εἶχε βάψει τὰ πάντα. Τὰ πόδια μας ἦσαν κατακόκκινα, γιατὶ περπατούσαμε διαρκῶς σ' αὐτό...

Ἐπάνω στὴ θάλασσα πάλι, ἐπέπλεαν ἄλλα πτώματα, περισσότερα ἴσως, ἀνάμεσα στὰ συντρίμμματα τῶν δυὸ πλοίων, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατακομματιαστεῖ.

Ὁ Μοργκὰν διέταξε τοὺς πειρατὰς νὰ καθαρίσουν ἀμέσως τὸ κατάστρωμα ἀπὸ τὰ πτώματα, γιατὶ σμήνη κορακιῶν καὶ ἄλλων ὀρνέων πετοῦσαν κρώζοντα ἀπαίσια γύρω ἀπ' τὸ πλοῖο μας καὶ νὰ τὸ πλύνουν.

Ἅμα ἐξεπελέσθη ἡ διαταγή του αὐτή, διέταξε ν' ἀνασηκώσουν τὰ πανὰ καὶ νὰ ξεκινήσουν ἀμέσως ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος, στὸ ὁποῖο τόσες καταστροφὲς εἴχαμε πάθει.

Ἔπεσε σὲ λίγο τὸ πλοῖο μας ἔπλεε ἐπάνω στὴν ἥσυχη θάλασσα, διευθυνόμενο πρὸς τὴν νῆσο τῆς Χελώνης.

Ὅλοι εὐχάμασταν νὰ μὴ συναντήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὸ ταξεῖδι μας, γιατὶ εἴχαμε ἀποκάμει πειά...

Στὴν ἀρχὴ πράγματι ἡ τύχη φάνηκε σὰν νὰ μᾶς εὐνοοῦσε, γιατὶ σ' ὅλη τὴν ἀτέραντη θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά μας, δὲν φαινόταν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μακρυνὲς στεριές.

Μὰ μόλις προχωρήσαμε μερικὲς ἑκατοντάδες μιλλίων, τὰ πράγματα ἄλλαξαν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.